

[Per Hækkerup.]

støttelse fra 126 kr. om ugen til 159 kr. om ugen. Hvis oppositionen mener, at situationen gør det muligt at lade forbruget stige og at lade goderne, om jeg så må sige, komme rigeligere til befolkningens fordel, er det jo et spørgsmål, om forsørgeren med de 35 000 kr. har mere brug for at få sin indtægt forbedret gennem skattnedsættelsen på 2 500 kr., end den arbejdsløse familieforsørger har brug for at få sin undersøttelse forhøjet med 33 kr. til 159 kr. om ugen. Jeg tror heller ikke, at oppositionen vil kunne gøre det forståeligt for nogen mennesker, at en arbejdsløshedsunderstøttelse for mand, kone og 2 børn på 159 kr. om ugen skulle give mulighed for en så lukullisk tilværelse, at det ville være socialt uforsvarligt at foretage forhøjelsen på de 33 kr., men det giver efter min opfattelse et klart billede af skævheden i de synspunkter, oppositionen er blevet tvunget ind i som følge af sin ensidige skattnedsættelsespropaganda.

Jeg vil også gerne nævne det lovforslag om den offentlige sygeforsikring, der var til tredje behandling i går. Det er efter min opfattelse, fordi ordningen betyder gennemførelse af en almindelig sygelønsordning, et af de store socialpolitiske fremskridt, vel nok det største i år, men det modsatte oppositionen sig. Oppositionen ville ikke medvirke til, at en forsørger med et par børn i tilfælde af sygdom skulle have sine sygedagpenge forhøjet fra 14 kr. til 21 kr., men man ville altså godt give manden, der er i arbejde, er rask og har en indtægt på 35 000-40 000 kr., en klækkelig skattnedsættelse. Det var der råd til, medens der ikke var råd til at støtte den syge og hjælpe den arbejdsløse til at få i hvert fald den værste nød holdt fra døren.

Det er det, jeg henviser til, når jeg giver udtryk for den mening, at oppositionen er blevet så lammet af sin egen skattnedsættelsesagitator, at den tvinges til i sag efter sag at indtage standpunkter, som ikke er socialpolitisk forsvarlige, som ikke er

socialpolitisk rimelige, men som, hvis de blev virkeliggjort, ville betyde en yderligere skævhed i den økonomiske fordeling i Danmark.

Jeg vil i forbindelse med sygeforsikringsloven gøre en enkelt bemærkning i anledning af den henvendelse, den højtærede formand læste op ved mødets begyndelse i dag. Jeg går ud fra som sikkert, at regeringen vil træffe en beslutning, der afviser oppositionens forlangende om at udsætte ikrafttrædelsen af sygeforsikringsloven, men jeg må have lov at sige, at det virker noget overraskende, at oppositionen foretager en sådan aktion. Jeg vil gerne citere et enkelt afsnit fra udvalgsbetænkningen til lovforslagets anden behandling. I bemærkningerne til ændringsforslag nr. 92 behandler man dette særlige spørgsmål, som har været genstand for så megen debat. Det hedder her:

„Beslutningen om, hvorledes midlerne inden for disse rammer skal anvendes, må træffes af foreningens repræsentantskab, dog at en beslutning om anvendelse til et socialt formål skal godkendes af socialministeren, der må påse, at beslutningen tilgodeser interesserne for den personkreds, for hvilken foreningen har virket.“

Det er efter min opfattelse en formulering, der sætter ret snævre grænser for, hvorledes den højtærede socialminister vil være i stand til at administrere denne regel. Jeg synes, det er underligt, at oppositionen, der så vidt mig bekendt ikke stillede ændringsforslag på dette felt og heller ikke under udvalgsarbejdet gjorde det klart, at man betragtede det som et centralt spørgsmål, må aktionere på den måde, man nu har gjort. Jeg synes, det er ejendommeligt, at oppositionen nu ved og efter tredje behandling kommer med et sådant forslag om udsættelse af lovens ikrafttræden, og jeg kan ikke se, at der kan være nogen som helst rimelighed i at følge oppositionens ønske på dette område.

Sådan som udviklingen er forløbet, sådan